

Silvia Vrij en dochter Peggy van der Reijden. „Alles bij elkaar is dit een heel rare situatie. Nu ben ik een paniekvogeltje.“

FOTO UNITED PHOTOS/PALL VREEKER

“
Sil, je kop is
nog goed!
Blijf erbij

INTERVIEW Silvia Vrij worstelt na strandongeluk met talloze vragen

Waarom zijn cruciale getuigen niet gehoord?

Maar liefst negen weken heeft ze in het ziekenhuis gelegen en doorgebracht in het revalidatiecentrum. De 69-jarige Silvia Vrij worstelt nog altijd met de naweën van het ongeval op het strand van Zandvoort.

Ruim twee maanden geleden werd Silvia Vrij overreden door een terreinwagen van Reddings-team Zee dieren Velsen.

Naast zwaar lichamelijk letsel heeft ze sinds kort last van paniekaanvallen. Tegelijkertijd zit Vrij met brandende vragen. Bijvoorbeeld: hoe kon dit ongeval gebeuren? Waarom zijn cruciale getuigen niet gehoord door de politie?

De nachtmerrie waarin ze is terechtgekomen begint op vrijdagochtend 17 juni. Ze maakt een wandeling met vriendin Ans. Silvia is een vaste bezoeker van het strand. Ze werkte 26 jaar als

toiletjuffrouw bij Woodstock. Ze zit elk zomerselizoen op een nabijgelegen camping. „Ik was in alle rust, kon eindelijk relaxed zijn.“

Rond 11 uur zien de wandelende vrouwen een zeehondje in de branding liggen. Even later arriveren, na meerdere meldingen, ook de Reddingsbrigade Bloemendaal. Die belt 'Zeehonden Keer' uit Noordwijk, maar hij is verhinderd. Dus wordt Reddingsteam Zee dieren Velsen opgeroepen. Even later komt de terreinwagen vanuit IJmuiden over het strand aanscheuren. „Een ruwe, beetje cowboyachtige man stapte uit“, aldus Vrij. De vrouwen nemen afstand

als de redders gezamenlijk aan de slag gaan. Silvia en Ans zitten op het strand, ongeveer vijftien meter van beide auto's, en ook ongeveer vijftien meter van het zeehondje. De 'spelers' vormen als het ware een driehoek. Vrij maakt met haar mobiel foto's van de actie. „Ik zeg op een gegeven moment tegen Ans kijk, het zeehondje beweegt.“ Ans staat op, loopt erheen en gaat het filmen. Silvia blijft zitten.

Raadsel

Wat er dan gebeurt, is voor haar nog steeds een raadsel. Al fotograferend wordt zij overreden door de zeehondenman. Ze heeft hem niet horen aankomen. Weet ook niet of hij van links of rechts kwam. Ze wordt 'schuin platgewalst', zoals ze het omschrijft. Het rubber van de banden doordringt haar huid. Ze zit in de onderkant van de auto 'verweven', maar blijft bij bewustzijn. „Hij heeft me een stuk meegetrokken. Dat voelde ik. De

auto kwam tot stilstand, hij trok zijn handrem aan, en daar ging mijn voet in.“

Het duurt lang voordat Silvia wordt bevrijd uit haar benarde positie. Ze is al die tijd bij bewustzijn gebleven. Haar dochter Peggy: „Mensen gingen graven, om mijn moeder lucht te geven, maar dat lukte niet.“ Silvia: „Ik kon niet meer ademen, heb geroepen: 'Ik ga dood!' Ansje kroop op haar knieën en schreeuwde: 'Sil, je kop is nog goed! Blijf erbij!' Op een gegeven moment kwam er een vrouw, ze pakte mijn hand en zei: 'Ik ga je in slaap maken'. Dat was iemand van de ambulance. Het schijnt dat de auto daarna is opgetild.“

Vrij wordt met de traumahelikopter naar het VU-MC overgebracht. Dat gebeurt bij hoge uitzondering. Ze toont een lijst met botbreuken: bijna een A4'tje vol. Twee klaplongen, negen gebroken ribben, gebroken sleutelbeen en kaak, verbrijzelde voet, gebroken bekken, gescheurde milt en niet,

wervel L4 gebroken, verbrijzelde kunstheup, andere heup uit de kom en meerdere kleinere breuken. Dochter Peggy krijgt een telefoontje van de reddingsbrigade. „Ze zeiden: 'Ik denk niet dat je moeder het gaat overleven!'“

Wonder

Maar Vrij is een taale. In het ziekenhuis zegt een arts aan haar bed: 'Dat je nog leeft is een wonder'. Ze wordt in afwachting van de heupoperatie vijf dagen onder de morfine en in slaap gehouden. Na de operatie verblijft ze nog twee weken in het VU, wordt overgeplaatst naar het AMC waar haar benen en heupen met een lange pen, het bot onwikkeld door ijzerdraad, weer 'in elkaar' worden gezet. Daarna volgt een lang verblijf in een revalidatiecentrum op de Overtoom. Ze heeft grote steun aan haar twee dochters. „Die twee zijn alles.“

→ Lees verder op de volgende pagina

De zeehond lag tijdens de hulpverlening voor Silvia rustig op het strand.

FOTO LAURENS BOSCH

Vorige week is ze thuisgekomen. Mooizaam beweegt Silvia zich voor op krukken. Eenmaal thuis - en dat heeft ze niet zien aankomen - komen de angstaanvallen. De hyperventilatie. „Zo erg dat ik 's nachts soms in parkiet naar de buren ren omdat ik geen lucht meer kan krijgen.“ „Dat had ik nooit verwacht van mijn moeder“, zegt Peggy. Silvia krijgt gelukkig wel goede psychische begeleiding. Dat gebeurt vanuit het revalidatiecentrum. Om de dag neemt een psycholoog contact met haar op. Ook haar huisarts houdt de situatie tot sluvenre naauwlettend in de gaten.

Gewist
Even een stap terug. Al in het ziekenhuis sturen mensen haar filmpjes en foto's van het ongeval. Maar omdat Silvia volgens haar zeggen „zo kapot was en bang en angstig“, heeft zij ter plekke alles wat met het vreeselijke ongeluk te maken had, uit het geheugen van haar hoofd.

FOTO PAUL VERKER

„Ze zelden: Ik denk niet dat je moeder het gaat overleven

bielje gewist. Met stemverheffing. „Ik wil dat niet op mijn telefoontje Doe weg! Ik wil het niet!“

Er schijnen mensen te zijn die het voorval hebben gefilmd, maar die niet zijn gehoord door de politie. Dat weten Silvia en Peggy onder meer van de Reddingsbrigade Bloemendaal. „In een van de strandhuisjes woont een gepensioneerd brandweerman. Hij stond achter mij toen Ans en ik daar op het strand zaten en heeft een filmpje gemaakt. Ook Ans wilde haar beeldmateriaal aannemen, maar ze werd door de politie in Zandvoort weggestuurd. Ze zelden tegen haar: „Dat heeft die mant toch niet met opzet gedaan?“

De vrouwen vinden het ook vreemd dat Vrij als slachtoffer, niet is gehoord. Peggy: „Mij werd de vraag gesteld: 'Waar wij de moeder dan aangifte van doen?'

Wat wij willen weten is het onderzoek afgerond, het dossier geloten? Was de auto technische in orde? Hoe kon dit ongeluk gebeuren? Mijn moeder wil haar verhaal kwijt. Maar ze kan geen aangifte doen.“

Peggy heeft meteen de eerste dag na het incident dekskundigen gepolst, onder wie iemand die als tussenpersoon fungeert tussen politie en slachtoffer. Zij heeft gezegd dat

Vrij alleen een verklaring kan afleggen. Peggy heeft ook letselschadeadvocaat Irene Timmermans van Beer Advocaten in de arm genomen. Zij heeft ervoor gezorgd dat Silvia inmiddels een voorshot heeft gekregen van de auto van de zeehondenman, om hulpmiddelen te kopen zoals rollator, krukstool, poedel en kousen.

Briefjes
Er zijn zo veel vragen. Uit wanhoop, ook omdat er ogenschijnlijk zo weinig schot in de zaak zit, is Peggy inmiddels zelf naar Zandvoort gegaan en heeft handgeschreven briefjes geplakt op de strandhuisjes met een oproep: „Wie heeft het ongeluk zien gebeuren? Meld 't.“

Silvia „Allen bij elkaar is dit een heel rare, rare situatie. Ik had kunnen genieten. Op een luchtbedje op zee kunnen dobberen. Dit is de mooiste zomer die ik ooit heb meegemaakt. Maar ik lag in het ziekenhuis. Nu ben ik een paniekvogeltje. En die paniek is eng. Dat had ik niet verwacht. Ik ben mezelf kwijt. Ik heb zware slaapmiddelen, moet hyperventileren, ik krijg geen lucht. Mijn huisarts belde en zei: 'Silvia, je moet hier doorheen. Dit is wat elke traumapatiënt meemaakt.'“

„Ze is een vechter. En een strijder. Haar vader kwam uit Antwerpen, haar Nederlandse moeder groeide op in de Jordaan. Silvia is geboren op de Nieuwmarkt. Ze heeft op jongere leeftijd geleerd te knokken. Ook al is ze nu even niet meer zo sterk, toch zegt ze: „Ik kom erboven op.“

Die man van het Reddingsteam Zeedieren schijnt weer op strand rond te rijden. Het is niet rechtvaardig, zo voelt het. Dus ik hoop, als er getuigen van het ongeluk zijn geweest, meld je alsjeblieft.“

Hein Flach

‘Hij is recht vooruit over die vrouw heen gereden’

Fred Cloeck van de Reddingsbrigade Bloemendaal: „We kregen diverse meldingen van een zeehondje. Ik was als eerste ter plaatse. Daarna arriveerde de zeehondenman uit Velsen. Er mankerde niets aan die zeehond. Hij zei: 'Ik ga weer terug', ik stond met mensen te praten, hoor ineens schreeuwen, kijk om en toen was hij recht vooruit over die vrouw heen gereden. Hij moet eerst een bocht hebben gemaakt, want wij stonden schuin naar de zee met onze auto's. Ze zat op een

„Ik zag haar niet, hoe kan dat nou?“

handdoek, al een tijdje. Haar vriendin was even daarvoor opgetaan. Hoe hij dat niet heeft gezien snap ik niet. Onkande, of hij heeft niet opgelet. Misschien keek hij tijdens het wegrijden nog even naar die zeehond. Ik vloog naar zijn auto en riep: 'kom eruit, zet die wagen stil!' Hij was helemaal van slag en zei: 'Ik zag haar niet, hoe kan dat nou?'

„De vrouw zat onder de auto vast, helemaal opgerold, met de benen in de nek. Een man die in een van de strandhuisjes woont, kwam meehelpen. Samen met die vriendin zijn ze bij de auto gaan liggen en tegen het slachtoffer gaan praten om haar bij bewustzijn te houden. Ik kreeg van iemand anders uit die huisjes een telefoon in handen gedrukt die al contact had met

‘Het was een samenloop van omstandigheden’

„Er zijn geen dingen gebeurd die niet door de beugel kunnen“

„Het was een samenloop van omstandigheden. Hij heeft bij ons geen verantwoordelijk werk op dit moment: hij is gewoon aanwezig en doet allerlei dingen die gedaan moeten worden. Dieren helpen is iets dat hem een beetje ontspant. Hij is ook nooit alleen. Er is altijd iemand van ons team bij hem. Ons team Zeezoogdieren bestaat uit vijf personen. Als wij hulp kunnen verlenen doen we dat voor dat mens en we zijn er blij mee. Onze chauffeur heeft geen contact gehad met het slachtoffer, dat werd ons verboden. Het slachtoffer en haar dochter wilden psychische rust, laat ik het zo zeggen. Dat is ons duidelijk gemaakt via de politie. We hebben uiteindelijk via een moeilijke omweg een bloemrij laten bezorgen. Het is erin terecht gekomen. Dat is het enige dat we konden doen.“

De zeehond lag tijdens de hulpverlening voor Silvia nog rustig op het strand.

FOTO LAURENS BOSCH

‘Als er beeldmateriaal is, ontvangen wij dat graag’

Een woordvoerder van de politie: „Details over het lopende onderzoek geven we niet. Dat kan het onderzoek verstoren. Ik kan dan ook niet zeggen of er bijvoorbeeld een blaasfoto is afgenomen. Het onderzoek loopt nog. We hebben wel degelijk verschillende getuigen gesproken. Er zijn ook beelden. Wat betreft die brandweerman die een filmpje zou hebben gemaakt: als die beelden er zijn, en als die ons kunnen helpen bij dit verkeersongeval, dan zouden we die graag ontvangen. Als er überhaupt relevante beelden zijn die nog niet zijn gedeeld met de politie, ontvangen wij die graag.“

‘Wel of geen aangifte doen maakt geen verschil’

Letselschadeadvocaat Irene Timmermans van Beer Advocaten, Frieslandgracht: „Het contact met de politie verliep vrij moeiteloos omdat de behandelend rechercheur lang afwag was en niet bereikbaar, dus dan spreek je met zaakwaarnemers van haar die er weinig over kwijt kunnen. Het is voor mij moeilijk te achterhalen wat de onderzoeksvindingen zijn tot nu toe. De stukken zijn niet vrijgegeven. Er loopt een strafrechtelijk onderzoek. De politie onderzoekt of de veroorzaker regels heeft overtreden. Daar is de officier van justitie bij betrokken. Als het politieonderzoek is afgesloten, gaat het dossier over naar het openbaar ministerie. Die neemt dan een vervolgingsbeslissing. Als er vervolging komt, komt de zaak bij de strafrechter. Die zal oordelen of deze man wel of niet schuldig wordt bevonden. Als de zaak wordt geseponoreerd, kun je daar als slachtoffer nog wel iets tegen doen. Bijvoorbeeld door een klacht in te dienen. De grondslag bepaalt de officier van justitie uiteindelijk. Of het slachtoffer wel of geen aangifte doet, maakt geen verschil. Ze kan altijd aangifte doen, de vraag is alleen wat levert dat extra op? Ik heb mevrouw Vrij en haar dochter op het hart gedrukt zo veel mogelijk zelf contact te zoeken met de politie om hun onvrede te sussen. Ik ben letselschadeadvocaat: ik sta mevrouw Vrij bij in de civiele procedure tegenover de verzekeraar van de veroorzaker van het ongeval. Ik zoek uit of zij recht heeft op een schadevergoeding. De schadevergoeding is inmiddels opgepakt, hoewel er nog geen formele standpunt is ingenomen. Ook de verzekeraar heeft nog wel de beschikking over het volledige dossier.“